

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 10, 2022

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1247](#) 26-04-2022

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1246](#) 26-04-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:1291](#) 21-04-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:1300](#) 21-04-2022

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:3363](#) 14-04-2022

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:700](#) 15-03-2022

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:2061](#) 20-04-2022

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:2092](#) 13-04-2022

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:2069](#) 13-04-2022

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:3057](#) 31-03-2022

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:12653](#) 21-12-2021

RECHTSPRAAK

De vrouw komt in hoger beroep tegen de beschikking waarbij bewind is ingesteld over de goederen van haar man. Bewind werd ingesteld op basis van rapportage van Veilig Thuis over onrust in de familieverhoudingen, met name over het pgb. Het hof oordeelt dat een mondelinge behandeling had moeten plaatsvinden. Inmiddels is de thuissituatie verbeterd en wordt het pgb op een andere manier geregeld. Het hof vernietigt de beschikking waarbij bewind werd ingesteld.

Feiten en omstandigheden

De vrouw is 73 jaar en analfabeet. Haar man is 74 jaar, lichamelijk ziek en niet altijd in staat om zijn financiën te regelen en te overzien. In de familie was onenigheid over de financiën, met name over het pgb. De officier van justitie heeft naar aanleiding van een rapportage van Veilig Thuis verzocht bewind in te stellen over de goederen van de man. De kantonrechter heeft dit bewind ingesteld wegens de lichamelijke of geestelijke toestand van de man.

Grieven

De vrouw is met acht grieven in hoger beroep gekomen van de bestreden beschikking. Zij verzoekt het hof het bewind op te heffen. Subsidiair verzoekt zij het hof het bewind te beperken tot enkel het pgb en een van hun kinderen te benoemen als bewindvoerder.

Beoordeling en motivering

Het hof is van mening dat voorafgaand aan de beschikking een mondelinge behandeling had moeten plaatsvinden. Als reden voor het niet horen heeft de kantonrechter verwezen naar de spoedeisendheid van de zaak, zonder dit verder te motiveren. De lichamelijke gesteldheid van de man was weliswaar slecht, maar anderen belanghebbenden – zoals de vrouw – hadden vooraf gehoord kunnen worden. Ook bleek dat Veilig Thuis het verzoek met de volwassen kinderen heeft besproken, maar dat zij geen akkoordverklaring hebben willen tekenen. Bovendien bleek niet uit de rapportage van Veilig Thuis dat de situatie van de man en vrouw

dusdanig onhoudbaar was dat de mondelinge behandeling niet meer kon worden afgewacht.

Het hof oordeelt dat geen sprake is van problematische schulden. Uit de boedelbeschrijving blijkt dat daar ook geen sprake van was bij de instelling van het bewind. De rapportage van Veilig Thuis wees uit er veel onrust was in de thuissituatie/familieverhoudingen. Tijdens de mondelinge behandeling bleek dat de familieverhoudingen inmiddels zijn gestabiliseerd aangezien de inwonende zoon (die veel onrust veroorzaakte) met zijn gezin is verhuisd.

Inmiddels worden ook de gelden uit het pgb op een andere manier geregeld: eerst kregen de man en vrouw deze op hun bankrekening, maar nu wordt rechtstreeks aan het zorgkantoor gedeclareerd en betaalt het zorgkantoor uit. Eerder had de man ook meerdere zorgverleners, maar nu is alleen de vrouw nog zorgverlener. Zij kan op basis van declaraties beschikken over gelden uit het pgb.

Dat de vrouw analfabeet is en de man lichamelijk ziek is en niet altijd zelf zijn financiën kan regelen en kan overzien is volgens het hof geen reden voor een beschermingsbewind. Zij kunnen met hulp van de kinderen de financiële zaken regelen. Dit gebeurt in de praktijk en loopt goed.

Conclusie

Het hof is van oordeel dat er geen gronden zijn en ook niet waren op grond waarvan een bewind over de goederen van man als gevolg van zijn lichamelijke of geestelijke toestand kon worden uitgesproken. Het hof zal de bestreden beschikking vernietigen en het verzoek alsnog afwijzen. Het hof ziet ook geen gronden om een bewind in te stellen over alleen het pgb met benoeming van een van de kinderen tot bewindvoerder, zoals subsidiair verzocht in hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:3363

Zaaknummer: 200.299.749

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming verhuizing. Wijziging hoofdverblijfplaats minderjarige. Vervangende toestemming inschrijving minderjarige op basisschool. Vaststelling zorgregeling.

Feiten en omstandigheden

Uit de relatie van partijen is in 2017 de minderjarige geboren. Partijen oefenen gezamenlijk het gezag uit. De vader en de minderjarige hebben de Nederlandse nationaliteit. De moeder heeft de Zweedse nationaliteit. In oktober 2017 zijn partijen naar Nederland verhuisd. Eind 2020, na het verbreken van de relatie, is de moeder met de minderjarige naar Zweden gereisd. De vader is een teruggeleidingsprocedure gestart. In die procedure hebben partijen de afspraak gemaakt dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij de vader in Nederland is, met een zorgregeling voor de moeder. Deze regeling is gestart met een 3 weken op, 3 weken af-schema.

De vader verzoekt vervangende toestemming voor inschrijving van de minderjarige op de Montessorischool. De moeder heeft zich hiertegen verweerd en verzoekt vervangende toestemming om met de minderjarige te verhuizen naar Zweden. Ook verzoekt zij te bepalen dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij haar in Zweden zal zijn en een zorgregeling vast te stellen, waarbij de minderjarige tot en met augustus 2023 om en om vier weken bij haar en bij de vader verblijft.

Beoordeling en motivering

Rechtsmacht en toepasselijk recht

Op grond van artikel 8 van Verordening Brussel II-bis komt de Nederlandse rechter rechtsmacht toe, omdat de minderjarige in Nederland zijn gewone verblijfplaats heeft. Op grond van artikel 15 van het Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 is Nederlands recht van toepassing.

Uitgangspunten

Op grond van artikel 1:253a lid 4 BW in samenhang met artikel 1:377e BW kan de rechter op verzoek van (een van) de ouders een door de ouders getroffen zorgregeling wijzigen op de

grond dat nadien de omstandigheden zijn gewijzigd of dat bij het nemen van de beslissing van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan.

Met betrekking tot de stelling van de moeder dat zij de overeenkomst op advies van haar advocaat en onder druk heeft gesloten overweegt de rechtbank dat uit de stukken en verklaringen van partijen blijkt dat zij juist weloverwogen hebben gekozen voor het hoofdverblijf van de minderjarige bij de vader. De beweegredenen van de moeder daarvoor maken dit niet anders.

De moeder is al verhuisd naar Zweden en de minderjarige heeft zijn hoofdverblijfplaats bij de vader. Dit verzoek betreft dus geen vervangende toestemming voor verhuizing, maar een verzoek om wijziging van de hoofdverblijfplaats van de minderjarige. De rechtbank zal hierbij wel de in de rechtspraak ontwikkelde gebruikelijke criteria voor vervangende toestemming tot verhuizing betrekken (HR 25 april 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC5901).

Het verzoek is gebaseerd op artikel 1:253a BW. De gezamenlijke gezagsuitoefening van partijen brengt mee dat de moeder voor het wijzigen van de hoofdverblijfplaats van de minderjarige toestemming van de vader behoeft. Nu partijen het hierover niet eens kunnen worden zal de rechter een beslissing nemen. Bij een dergelijke beslissing moet de rechtbank volgens vaste rechtspraak alle omstandigheden in acht nemen en alle belangen afwegen, waarbij het belang van de minderjarige een overweging van de eerste orde moet zijn, hoewel onder omstandigheden andere belangen zwaarder kunnen wegen dan het belang van de minderjarige.

Verdere beoordeling

Duidelijk is dat de moeder een sterke wens heeft om in Zweden te wonen. Het uitgangspunt is dat zij na verbreking van de relatie het recht heeft een nieuw leven op te bouwen. Door verhuizing van de minderjarige naar Zweden zal het contact tussen hem en de vader echter sterk worden beperkt. Beoordeeld moet worden of bescherming van de rechten en vrijheden van de vader en de minderjarige een inbreuk op de vrijheid van de moeder om naar Zweden te verhuizen rechtvaardigt.

De rechtbank is er niet van overtuigd dat een noodzaak bestaat voor de moeder om met de minderjarige naar Zweden te verhuizen. Partijen hebben van het voorjaar 2016 tot december 2016 en van oktober 2017 tot eind 2020 samen in Nederland gewoond. De minderjarige heeft dus het grootste deel van zijn leven in Nederland gewoond. Daar komt bij dat de moeder vanaf 2018 werk had, met in ieder geval vanaf 2019 een inkomen dat hoger was dan het inkomen dat zij nu stelt te verdienen in Zweden, zodat de financiële noodzaak om in Zweden te wonen niet is gebleken. Dat zij, als academisch geschoolde, zich in Nederland niet zou kunnen

ontwikkelen en de Nederlandse taal leren, maar altijd aangewezen zou zijn op ongeschoolde arbeid, wordt niet aannemelijk geacht, gelet op de internationale samenstelling van Amsterdam. Ook haar stelling dat zij na verbreking van de relatie in Amsterdam geen woonruimte kon bemachtigen heeft de vader overtuigend weerlegd. Dat in Zweden betere mogelijkheden voor woonruimte zijn – voor zover dat zo is – levert nog geen noodzaak op om te verhuizen. De stelling dat zij in Zweden een groter sociaal netwerk heeft, wordt eveneens door de vader betwist. Volgens hem had de moeder geen goed contact met haar familie en is zij mede daarom met hem in Nederland gaan wonen. De moeder heeft tegenover deze betwisting onvoldoende gesteld. Daartegenover heeft de vader voldoende onderbouwd dat zijn familie een belangrijke rol in het leven van de minderjarige speelt en altijd heeft gespeeld. Hoewel de moeder vanaf december 2020 in Zweden is, heeft zij pas sinds februari 2022 een kleine woning. Zij heeft wel een fulltime baan en een school voor de minderjarige gevonden. Onduidelijk is echter in hoeverre zij haar verblijf en werkkring in Zweden stabiel heeft geregeld, of zij daadwerkelijk een sociaal netwerk heeft en of zij niet weer gaat verhuizen.

Met betrekking tot het door de moeder beschreven gedrag van de minderjarige overweegt de rechtbank dat, zoals de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft meegedeeld, dit voort kan komen uit de hele (scheidings)situatie en de wijze waarop de omgang nu geregeld is. Het is vanzelfsprekend dat de minderjarige de moeder enorm mist als zij er niet is, maar dit betekent nog niet dat wijziging van zijn hoofdverblijf hiervoor de oplossing is, nu hij ook als hij in Zweden zou wonen vaak tijdelijk gescheiden zou zijn van de moeder vanwege de omgang met de vader. Voorts heeft de moeder tegenover de betwisting van de vader niet nader onderbouwd dat de vader tekortschiet in de zorg voor de minderjarige en dat wijziging van het hoofdverblijf van de minderjarige naar de moeder daarom in het belang van de minderjarige is.

Nu de noodzaak tot verhuizing van de moeder ontbreekt, weegt haar belang bij wijziging van de hoofdverblijfplaats (verhuizing) van de minderjarige niet op tegen de belangen van de vader en de minderjarige om voldoende contact te hebben en te houden. De compensatie die de moeder aanbiedt, namelijk dat de huidige omgangsregeling doorgaat tot de minderjarige zes jaar is, is niet wenselijk, nu die regeling, zoals de raad heeft aangegeven, ongeschikt is voor een kind van deze leeftijd. Het wordt overigens niet in het belang van de minderjarige geacht dat hij tot zijn zesde niet naar school zou gaan. De vader heeft weersproken dat hij tijdelijk naar Zweden kan komen om de minderjarige te bezoeken en daar tijdelijk te werken. Hij heeft een eigen bedrijf en is niet in de gelegenheid, ook niet financieel, om frequent naar Zweden te reizen om de minderjarige te bezoeken. De moeder is gelet op haar inkomen niet in staat hem hierin op geregelde basis financieel te ondersteunen. Het contact tussen de minderjarige en de vader zou door de verhuizing dus ernstig worden beperkt. Verhuizing van de minderjarige

naar Zweden is dan ook zeer onwenselijk.

Voorts betreft de rechtbank in de overweging dat de moeder heeft laten zien dat zij onvoldoende in staat en bereid is om het contact van de minderjarige met de vader te stimuleren en te onderhouden. Zij is met de minderjarige plotseling naar Zweden vertrokken en heeft hem daar acht maanden lang gehouden zonder dat hij contact had met zijn vader. Hiermee heeft de moeder gehandeld in strijd met de belangen van de minderjarige en in strijd met artikel 1:247 lid 3 BW, volgens welk artikel het ouderlijk gezag mede omvat de verplichting van ouders om ontwikkeling van de banden van hun kind met de andere ouder te bevorderen. Het contact van de minderjarige met beide ouders wordt beter gewaarborgd indien hij bij de vader zijn hoofdverblijfplaats heeft. Het is voor de moeder wel mogelijk gebleken om ook buiten de afgesproken zorgregeling naar Nederland te komen. De vader heeft daarbij laten zien dat zij van hem ruime gelegenheid krijgt om de minderjarige extra te bezoeken of te spreken, ook als hij volgens de zorgregeling bij de vader is.

Het verzoek van de moeder met betrekking tot de door haar voorgestelde zorgregeling zal dan ook worden afgewezen. Voor het vaststellen van een andere zorgregeling ziet de rechtbank ook geen ruimte. Met partijen is ter mondelinge behandeling besproken dat, nu zij in verschillende landen wonen en de minderjarige binnenkort naar school moet, het van belang is een nieuwe zorgregeling af te spreken die meer in het belang is van de minderjarige, dan de huidige zorgregeling.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken van de moeder af. Nu zij geen toestemming geeft voor inschrijving op de Montessorischool, verleent de rechtbank de vader daartoe vervangende toestemming, nu dit in het belang van de minderjarige wenselijk voorkomt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 13-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:2069

Zaaknummer: C/13/713133 / FA RK 22-565

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot wijziging partneralimentatie. De wijziging van de draagkracht van de man ligt zo ver in de toekomst dat daarop niet geanticipeerd kan worden.

Feiten en omstandigheden

Het huwelijk van partijen is in 2018 ontbonden. Bij beschikking van 8 november 2017 heeft de rechtbank onder meer bepaald dat de man aan de vrouw een partneralimentatie van € 1.902 per maand moet betalen. Bij de bestreden beschikking is het verzoek van de man om, met wijziging van de beschikking van 8 november 2017, de partneralimentatie vanaf 1 augustus 2020 op nihil te bepalen, of op een bedrag van € 714 per maand, afgewezen. De man is in hoger beroep gekomen.

Beoordeling en motivering

Toepasselijkheid artikel 1:401 lid 4 BW

Ingevolge artikel 1:401 lid 4 BW kan een rechterlijke uitspraak over levensonderhoud worden gewijzigd of ingetrokken, indien zij van de aanvang af niet aan de wettelijke maatstaven heeft beantwoord doordat bij die uitspraak van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan. De man is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 1:401 lid 4 BW zich niet leent voor het herstellen van eventuele procedurele missers of omissies na de beroepstermijn, wanneer de relevante gegevens beschikbaar waren. In plaats van aan te sluiten bij de behoeftelijst van de vrouw had de rechtbank moeten rekenen met de hofnorm. De vrouw voert aan dat de man nooit verweer heeft gevoerd tegen gebruik van de behoeftelijst en ook in de huidige procedure deze lijst niet betwist.

Het hof overweegt dat uit de beschikking van 8 november 2017 blijkt dat de rechtbank vastgesteld heeft dat tussen partijen niet in geschil is dat de aanvullende behoefte van de vrouw € 3.180 bruto per maand bedraagt op basis van de behoeftelijst van de vrouw. Door van die beschikking niet in hoger beroep te gaan heeft de man berust in de vastgestelde hoogte van de behoefte. Voor zover hij heeft betoogd dat hij, gelet op de jurisprudentie van de Hoge Raad, een geslaagd beroep kan doen op artikel 1:401 lid 4 BW, volgt het hof hem niet. Uit de

aangehaalde jurisprudentie blijkt dat enkel wanneer in een uitspraak klaarblijkelijk van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan, nadien een beroep kan worden gedaan op artikel 1:401 lid 4 BW, ook wanneer iemand geen gebruik heeft gemaakt van een openstaand rechtsmiddel. Hier is van een dergelijke situatie geen sprake. De rechtbank heeft aangesloten bij de behoeftelijst en overwogen dat die tussen partijen niet in geschil was. De enkele stelling van de man dat hij de behoeftelijst zou hebben betwist tijdens de zitting op 6 oktober 2017, is niet nader onderbouwd en onvoldoende om de vaststelling van de rechtbank in de beschikking van 8 november 2017 dat de behoeftelijst tussen partijen vaststaat, te ontkrachten. Het hof verwerpt deze grief.

Wijziging van omstandigheden

Ingevolge artikel 1:401 lid 1 BW kan een rechterlijke uitspraak of overeenkomst over levensonderhoud bij rechterlijke uitspraak worden gewijzigd of ingetrokken, wanneer zij door wijziging van omstandigheden ophoudt aan de wettelijke maatstaven te voldoen.

Het hof volgt de man niet in zijn stelling dat sprake is van wijziging van omstandigheden bij de vrouw die tot wijziging van de bijdrage zou moeten leiden. De inkomens- en uitgavenveranderingen aan de zijde van de vrouw hebben niet tot gevolg dat de draagkracht van de man haar aanvullende behoefte overstijgen. Voor zover de man heeft getracht te stellen dat dit anders is omdat de vrouw een hogere verdien capaciteit heeft die zij kan benutten, volgt het hof hem evenmin. De vrouw werkt 36 uur per week en heeft toegelicht dat zij bij haar huidige werkgever haar werkweek niet kan uitbreiden naar 40 uur per week. Het hof acht het onredelijk om van haar te vergen dat zij haar vaste dienstverband opgeeft voor de onzekerheid van een nieuwe baan om het kleine verschil in het aantal uren bij een andere werkgever wel te kunnen maken. Voor zover de man heeft getracht te betogen dat van de vrouw kan worden verwacht dat zij in haar eigen levensonderhoud moet voorzien omdat partijen inmiddels vier jaar zijn gescheiden, ontbreekt hieraan enige grondslag en gaat het hof hieraan voorbij.

De man heeft op 1 april 2021 een vaststellingsovereenkomst getekend, inhoudend beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst. Hij heeft met ingang van 14 juni 2021 een nieuwe baan. Bij deze nieuwe werkgever verdient hij minder dan voorheen. Deze verandering is wel een relevante wijziging van omstandigheden die aanleiding geeft om tot herberekening van de partneralimentatie over te gaan.

Draagkracht van de man

Voor zover de vrouw heeft betoogd dat het inkomensverlies van de man verwijtbaar is, gaat het hof hieraan voorbij. De man heeft genoegzaam toegelicht waarom hij heeft gekozen voor een beëindigingsovereenkomst (hij kreeg voor de tweede keer een burn-out en is weggepest)

en voor een andere baan. De man heeft bij beëindiging van zijn dienstverband vanaf 1 april 2021 een transitievergoeding ontvangen. Met ingang van 14 juni 2021 heeft hij een nieuwe baan. Zodoende heeft hij van 1 april 2021 tot 14 juni 2021 de transitievergoeding kunnen aanwenden ter vervanging van zijn gebruikelijke inkomen uit arbeid. Daarnaast is het hof van oordeel dat van de man kan worden gevergd dat het bedrag dat uit de transitievergoeding na 14 juni 2021 nog resteert, moet worden aangewend om zijn lagere inkomen bij zijn huidige werkgever aan te vullen tot het bedrag zoals hij gewoon was te verdienen bij zijn vorige werkgever. Het hof ziet geen aanleiding om de advocaatkosten die hij tijdens zijn ontslagprocedure heeft moeten maken in mindering te brengen op de transitievergoeding of om de transitievergoeding als nettobedrag aan het inkomen van de man toe te voegen. Bij het maandinkomen van de man houdt het hof ook rekening met de door hem maandelijks te ontvangen bonus van € 500. Hiertoe bestaat aanleiding omdat uit de loonstroken van de man volgt dat hij deze voorschotbonus iedere maand ontvangt. Voor zover hij heeft getracht te stellen dat dit een voorschotbonus is die tot december onzeker is, had het op zijn weg gelegen om het bonusreglement, genoemd in zijn arbeidsovereenkomst, over te leggen. Nu hij dit heeft nagelaten, is het redelijk ervan uit te gaan dat de maandelijks bonus een standaardlooncomponent betreft. Dat met een hogere bonus rekening zou moeten worden gehouden, is onvoldoende gebleken. Het hof berekent dat de man tot en met 15 augustus 2023 zijn inkomen moet aanvullen met zijn transitievergoeding. Genoemde datum ligt zo ver in de toekomst, dat het hof daarop niet zal anticiperen. Er zou immers met feiten en omstandigheden die per heden gelden gerekend moeten worden, welke gegevens vanaf 15 augustus 2023 wellicht toch weer anders zijn.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank en wijst het verzoek af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1246

Zaaknummer: 200.297.804/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De zorgregelingen verzocht door de moeder zijn ruimer dan de vader wenst. Kinderen wensen meer bij de vader te zijn. Kinderalimentatie, kinderen moeten profiteren van hoger inkomen van ouders. De behoefte kan dus niet lager zijn dan de vorige geïndexeerde behoefte.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw hebben een affectieve relatie gehad en hebben samen vier minderjarige kinderen, welke allemaal in Suriname zijn geboren. De man heeft de kinderen erkend. De moeder is van rechtswege belast met het ouderlijk gezag.

De vrouw heeft in september 2021 een verzoek ingediend bij de rechtbank Amsterdam tot het vaststellen van een omgangsregeling en een bepaling tot een bijdrage in de kosten van de verzorging en opvoeding van de kinderen. De man komt hiertegen in verweer.

Standpunten, beoordeling en motivering

Het verzoek van de vrouw komt in de kern neer op het vaststellen van een omgangsregeling, waarbij de kinderen eens per twee weken, in plaats van eens per maand, een weekend bij de man zullen zijn. Alsmede zullen de kinderen twee weken in de zomervakantie en de helft van de schoolvakanties doorbrengen bij de man, indien deze laatste langer zijn dan een week en korter dan de zomervakantie. De reiskosten dienen voor rekening van de man te komen. Ter onderbouwing geeft de vrouw aan dat de kinderen meer tijd met hun vader en zijn nieuwe gezin door wensen te brengen. Daarnaast geeft de vrouw aan ondersteuning van de man nodig te hebben in de zorgtaken voor de kinderen en op dit moment te zwaar wordt belast met enkel één zorgweekend in de maand.

Tevens verzoekt de vrouw dat de man bij vooruitbetaling een bijdrage zal leveren in de kosten van de verzorging en de opvoeding van de kinderen van € 250 per kind per maand.

De man verweert zich door te stellen dat hij in verband met zijn werk en huidige gezin niet meer tijd door kan brengen met de kinderen dan één weekend per maand. Zijn werk vereist dat hij in het weekend beschikbaar is, evenals in de vakanties.

De omgangsregeling

Reguliere omgangsregeling

De rechtbank verwijst naar het feit dat de partijen gezamenlijk de ouders van de vier kinderen zijn en dat het uitgangspunt is dat zij gezamenlijk de verantwoordelijkheid dragen voor de verzorging en opvoeding. Volgens de wet en vaste rechtspraak is er niet enkel sprake van een recht op een band en contact met het kind, maar ook een plicht om als ouder voor minderjarige kinderen te zorgen. Hoewel de rechtbank begrip heeft voor de situatie van de man, is zij van mening dat hij zijn (financiële) zorgplicht nu niet waarmaakt. De rechtbank neemt in haar overweging mee dat de kinderen zelf aangeven meer tijd met hun vader en zijn nieuwe gezin te willen doorbrengen.

Derhalve volgt de rechtbank het verzoek van de vrouw en bepaalt dat de kinderen twee weekenden per maand naar de man zullen gaan. Ze benoemt dat het door de man aangevoerde argument dat er vanuit zijn werk beperkingen opkomen door corona niet langer relevant is, nu de coronamaatregelen van overheidswege zijn opgeven.

Vakanties en reiskosten

De rechtbank benadrukt dat de afspraken gemaakt tussen de partijen ter zitting minimale afspraken zijn en dat deze enkel in overleg met de vrouw veranderd kunnen worden. De kinderen zullen aan het einde van de laatste dag bij de vader met de trein terug naar huis gaan. De rechtbank benoemt verder dat het, gelet op de leeftijd van de kinderen niet noodzakelijk is dat de man alle dagen de hele dag thuis is wanneer de kinderen bij hem zijn. De vakantieregeling overlapt daarnaast deels met de reguliere zorgregeling, waardoor de man geen extra vervangende dagen zal regelen.

Met betrekking tot de verdeling van de reiskosten stelt de rechtbank dat, gelet op de draagkracht van de man, er geen grondslag aanwezig is om alleen de man te veroordelen tot de kosten. De reiskosten dienen door de man en de vrouw in gelijke mate gedeeld te worden. De rechtbank wijst het verzoek van de vrouw af.

De kinderalimentatie

In haar beoordeling betreft de rechtbank de uitgangspunten van het rapport Alimentatienormen van de Expertgroep Alimentatienormen. Gezien het debat tussen de partijen en het feit dat kinderalimentatie van openbare orde is, ziet de rechtbank aanleiding om zelfstandig te oordelen over de te betalen kinderalimentatie.

Behoeftes kinderen van partijen

De rechtbank stelt dat de behoefte van een kind dient te worden herzien wanneer het inkomen van een van de ouders het oude gezamenlijke gezinsinkomen overstijgt, tenzij dit ertoe leidt dat de behoefte van het kind lager komt te liggen. De rechtbank overweegt dat de behoefte zoals eerder berekend op het destijds minimale niveau ligt en dat de nieuwe berekening van de man een achteruitgang zal betekenen. De rechtbank volgt derhalve de berekening van de vrouw, welke niet door de man wordt betwist.

Behoeft kinderen man en zijn nieuwe partner

De rechtbank gaat uit van het bedrag zoals gesteld door de man. De rechtbank ziet geen aanleiding om, zoals beargumenteerd door de man, de behoefte te verhogen met kosten van kinderopvang, aangezien deze al geacht worden in de behoefte begrepen te zijn. De rechtbank is van oordeel dat er hier ook geen sprake is van bijzonder hoge of afwijkende kosten. De rechtbank houdt verder rekening met de bijzondere kosten voor het dieet van [minderjarige 6] in verband met allergieën.

Draagkracht man, vrouw en partner van de man

De rechtbank gaat uit van de niet-betwiste jaaropgave van de man en houdt bij de bepaling van de draagkracht van de man rekening met aflossing van de schuld voor de woning, welke door de vrouw erkend is. De rechtbank houdt bij de draagkracht van de vrouw rekening met een netto-inkomen op bestaansminimum, waar vijf kinderen en de vrouw van moeten leven. Dit verandert niet door het kindgebonden budget en de van overheidswege steunende maatregelen die de vrouw ontvangt. Ten slotte neemt de rechtbank de niet-betwiste jaaropgave van de partner van de man in acht en houdt daarbij rekening met de inkomensafhankelijke combinatiekorting en het ontvangen kindgebonden budget.

Zorgkorting

De rechtbank acht, de bepaalde zorgregeling in acht nemend, een zorgkorting van 15% passend. Hierbij betreft de rechtbank dat de vakantieregeling hoogstwaarschijnlijk minimaal zal zijn, gezien de overlap met de reguliere zorgregeling en de afhoudende houding van de man.

Op basis van de draagkrachtberekening en de berekening en verdeling van de kosten van de kinderen bepaalt de rechtbank dat de man €42 per kind per maand dient te betalen. Deze bijdrage zal ingaan per datum indiening van het verzoekschrift.

Conclusie

De rechtbank stelt zowel een reguliere als vakantie-omgangsregeling vast. Daarnaast bepaalt

de rechtbank dat de man aan de vrouw een bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding dient te betalen, telkens bij vooruitbetaling te voldoen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 13-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:2092

Zaaknummer: C/13/706807 / FA RK 21-5535

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Minderjarige is door de duomoeder erkend. De geboortemoeder verzoekt tot vernietiging van de erkenning en de beëindiging van het gezamenlijk ouderlijk gezag. Beide verzoeken worden afgewezen. Daarnaast wordt het verzoek van de duomoeder tot vaststelling van een zorgregeling afgewezen.

Feiten en omstandigheden

Kind 1 is in 2017 geboren uit de geboortemoeder. De duomoeder heeft kind 1 datzelfde jaar erkend. De geboortemoeder en duomoeder oefenen gezamenlijk het ouderlijk gezag uit over kind 1. Kind 1 woont bij de geboortemoeder.

Verzoeken, beoordeling en motivering

De geboortemoeder verzoekt de rechtbank tot vernietiging van de erkenning van kind 1 door de duomoeder. Zij benadrukt dat zij geruime tijd een affectieve relatie heeft gehad met de duomoeder. Destijds was het hun bedoeling dat de geboortemoeder zwanger zou worden met een bekende donor. Na de relatiebreuk van de geboortemoeder en de duomoeder, heeft de geboortemoeder een relatie gekregen met een nieuwe partner en is zij van hem zwanger geraakt. Tijdens haar zwangerschap is haar relatie met de nieuwe partner ook geëindigd. Vervolgens is de relatie met de duomoeder hersteld en heeft de duomoeder kort na de geboorte kind 1 erkend. De geboortemoeder was in die periode onder invloed van hormonen. Zij stelt door dwaling, dwang en bedrog tot het geven van de toestemming tot erkenning te zijn bewogen. De duomoeder zou haar gezegd hebben dat erkenning alleen te maken had met de achternaam van kind 1 en dat dit goed zou zijn voor de stabiliteit van kind 1. De duomoeder heeft haar onder druk gezet om de nieuwe partner niet in te lichten over de geboorte van kind 1. De geboortemoeder wist niet dat erkenning door de duomoeder betekende dat de nieuwe partner kind 1 niet meer zou kunnen erkennen. Volgens de geboortemoeder is het in het belang van kind 1 dat de erkenning wordt vernietigd zodat de biologische vader kind 1 kan erkennen. Het contact tussen de geboortemoeder en de nieuwe partner is hersteld en zij hebben een tweede kind. De nieuwe partner heeft dat kind erkend. Hierdoor hebben beide kinderen niet dezelfde achternaam en bestaat het gevaar dat kind 1 zich door dit verschil

achtergesteld gaat voelen. Tussen kind 1 en de nieuwe partner bestaat 'family life'. De geboortemoeder en de nieuwe partner willen gaan samenwonen.

De geboortemoeder meent dat zij haar verzoek tijdig heeft gedaan, omdat zij haar verzoek binnen een jaar nadat de invloed van dwaling, dwang en bedrog heeft opgehouden, heeft ingediend. Hoewel de relatie van de geboortemoeder en de duomoeder na de geboorte van kind 1 kort heeft geduurd, is er hierna nog wel veelvuldig contact geweest. Pas toen de nieuwe partner zijn verzoek deed tot vervangende toestemming voor erkenning van kind 1, is de geboortemoeder tot het inzicht gekomen dat de invloed van de duomoeder niet goed is geweest. Volgens de geboortemoeder vereist de bescherming van family life dat de biologische en maatschappelijke werkelijkheid prevaleert boven een wettelijke termijn om een verzoek in te dienen. Kind 1 weet dat de nieuwe partner haar vader is en zij heeft een band met hem opgebouwd. De geboortemoeder en de nieuwe partner zien wel degelijk een rol voor de duomoeder. Kind 1 moet contact kunnen houden met de duomoeder – ook al is zij dan niet meer juridisch moeder.

De duomoeder voert hiertegen verweer. Zij vraagt de geboortemoeder in haar verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, althans dat verzoek af te wijzen. De omstandigheden die aan het verzoek ten grondslag zijn gelegd, speelden zich af in 2017. Het verzoek is te laat gedaan, omdat het verzoek moet worden gedaan binnen een jaar nadat de vermeende dwaling of het vermeende bedrog heeft opgehouden te bestaan. Er is geen sprake geweest van bedreiging, dwang, dwaling of bedrog. De duomoeder, de geboortemoeder en de nieuwe partner hebben samen een donorovereenkomst opgesteld. De geboortemoeder heeft zich hierbij laten adviseren door een tante, die advocaat is. De duomoeder heeft kind 1 in het bijzijn van de geboortemoeder erkend. Sinds de geboorte van kind 1 speelt de duomoeder een belangrijke rol in haar leven en blijft zij die ook vervullen. De geboortemoeder en de duomoeder hebben een concept-ouderschapsplan opgesteld. Vernietiging van de erkenning heeft terugwerkende kracht en daardoor wordt de duomoeder als het ware uit het leven van kind 1 weggegomd.

De bijzondere curator adviseert het verzoek van de geboortemoeder tot vernietiging van de erkenning af te wijzen. Volgens de bijzondere curator is het al langer dan een jaar geleden dat de door de geboortemoeder gestelde invloed van de duomoeder heeft opgehouden te bestaan. Het verzoek is dus te laat gedaan. Het is niet gebleken dat de toestemming tot erkenning is gegeven onder een van de omstandigheden van artikel 1:205a en 1:205 lid 2 t/m lid 5 BW. Op een erkenning kan in belang van de rechtszekerheid en het belang van het kind niet lichtvaardig worden teruggekomen. De bijzondere curator doet niet namens kind 1 een verzoek tot vernietiging van de erkenning. Toewijzing van het verzoek zal ertoe leiden dat kind 1 de duomoeder nooit als moeder heeft gehad, het ouderlijk gezag van de duomoeder zal vervallen en de achternaam van kind 1 zal wijzigen. Dit alles zal gevolgen hebben voor de

identiteit van kind 1. Kind 1 kan later zelf als zij dit wil alsnog een verzoek doen.

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 1:205a lid 1c en lid 3 BW een verzoek tot vernietiging van de door de duomoeder gedane erkenning op grond van het feit dat de duomoeder niet de biologische moeder van het kind is, gedaan kan worden door de moeder indien zij door bedreiging, dwaling, bedrog of, tijdens haar minderjarigheid, door misbruik van omstandigheden bewogen is toestemming tot de erkenning te geven. Een dergelijk verzoek moet worden ingediend binnen een jaar nadat de invloed van de misbruik van omstandigheden heeft opgehouden te werken en, in geval van bedrog of dwaling, binnen een jaar nadat de verzoeker het bedrog of de dwaling heeft ontdekt. Hetgeen de geboortemoeder naar voren heeft gebracht ter onderbouwing van de door haar gestelde dwaling en de gepleegde dwang en bedrog door de duomoeder is volgens de rechtbank onvoldoende om aan te nemen dat er van een of meer van die omstandigheden sprake is geweest op het moment dat de geboortemoeder toestemming tot erkenning gaf. De gestelde invloed van hormonen op haar algemene gesteldheid, is niet onderbouwd. Dat de duomoeder zou hebben gezegd dat de erkenning alleen zag op de geslachtsnaam van kind 1 en dat de duomoeder er anders niet echt bij zou horen, biedt onvoldoende houvast voor de conclusie dat er sprake is geweest van bedrog – temeer nu de geboortemoeder heeft verklaard dat voor haar het ook een rol speelde dat er iets voor kind 1 zou zijn geregeld indien de geboortemoeder iets zou overkomen. Bovendien had de geboortemoeder om juridisch advies kunnen vragen, zoals zij al eerder had gedaan bij het opstellen van een donorovereenkomst. De rechtbank oordeelt dan ook dat geen sprake is geweest van dwaling, dwang of bedrog. Onderzoek naar de vraag wanneer de invloed van een of meer van deze omstandigheden heeft opgehouden, kan dus achterwege blijven.

Subsidiair heeft de geboortemoeder de rechtbank het verzoek gedaan te bepalen dat zij alleen het ouderlijk gezag zal uitoefenen. De duomoeder heeft hiertegen verweer gevoerd. De rechtbank overweegt dat het gezamenlijk gezag op grond van artikel 1:253n BW kan worden beëindigd bij gewijzigde omstandigheden of als bij de beslissing tot gezamenlijk gezag van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan. Als een van deze gevallen zich voordoet, dient beoordeeld te worden of er reden is voor beëindiging van het gezamenlijk ouderlijk gezag. Ingevolge artikel 1:251a BW dient er een onaanvaardbaar risico te zijn dat een kind klem of verloren dreigt te raken tussen de ouders en dat niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zal komen dan wel dat wijziging van het gezag anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is. Volgens de rechtbank zijn de geboortemoeder en de duomoeder het erover eens dat sinds de aanvang van het gezamenlijk ouderlijk gezag het onderling contact dusdanig is verslechterd, dat het gezamenlijk beslissingen nemen over kind 1 (bijna) niet meer plaatsvindt. Waarschijnlijk trekt de wens van de nieuwe partner en de geboortemoeder om de erkenning te doen vernietigen een zware

wissel op de onderlinge verstandhouding. De rechtbank acht het mogelijk dat aan deze onwenselijke situatie, waarin kind 1 zich klem en verloren zou kunnen gaan voelen, binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zal komen. Wijziging van het gezag om andere redenen in het belang van kind 1 acht de rechtbank niet noodzakelijk. De rechtbank herhaalt het advies van de bijzondere curator dat de drie betrokken partijen met elkaar in gesprek moeten gaan om afspraken te maken. Het is de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de geboortemoeder en de duomoeder om hun communicatie te verbeteren. De huidige slechte onderlinge verstandhouding is onvoldoende om een einde te maken aan het gezamenlijk ouderlijk gezag.

Verder verzoekt de duomoeder om de bepaling van een zorgregeling. De geboortemoeder wil echter de huidige regeling van het contact handhaven. De rechtbank benadrukt dat op grond van artikel 1:253a BW de rechter op verzoek van de gezaghebbende ouders of een van hen een verdeling van de zorg- en opvoedingstaken kan vaststellen. Volgens de rechtbank is het nog te vroeg om een formele zorgregeling vast te stellen in een rechterlijke beschikking. Er is namelijk al een regeling voor het contact tussen de duomoeder en kind 1 door de moeders tot stand gebracht. De moeders zullen met elkaar de contactregeling nader moeten bespreken. De rechtbank wil dat traject niet gaan doorkruisen met een formele zorgregeling.

Conclusie

De verzoeken van de geboortemoeder worden afgewezen. Daarnaast wordt ook het verzoek van de duomoeder afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-12-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:12653

Zaaknummer: C/10/617341 / FA RK 21-3176

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Informele rechtsingang over stopzetten bezoekenregeling en herbenoeming van de bijzondere curator. Verlenging ondertoezichtstelling.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is in 2009 geboren. Het ouderlijk gezag wordt door de ouders gezamenlijk uitgeoefend. De minderjarige woont bij de vader. De minderjarige staat sinds juni 2018 onder toezicht, de maatregel is daarna steeds verlengd. Bij beschikking van 28 oktober 2021 is de minderjarige onder toezicht gesteld tot 28 april 2022. De minderjarige heeft per brief de kinderrechter gevraagd om het contact tussen haar en haar moeder te verbreken. Dit verzoek is aangemerkt als een verzoek van de minderjarige op voet van artikel 1:377g BW, ingediend via de informele rechtsingang. Dit verzoek is aangehouden. Tevens is met voormelde beschikking een bijzondere curator benoemd.

De verzoeken

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt de ondertoezichtstelling te verlengen met een jaar. Tussen de ouders is weinig tot geen communicatie mogelijk. Zij praten heel negatief over elkaar. De minderjarige zit nog steeds in een loyaliteitsconflict. Beide ouders zijn onvoldoende beschikbaar voor de minderjarige en belasten haar met hun eigen problematiek. De ouders zijn allebei wisselend tegenover de aangeboden hulpverlening. De GI heeft desgevraagd aangegeven het wenselijk te vinden dat de bijzondere curator langer betrokken blijft.

De minderjarige heeft in het bijzijn van de bijzondere curator aan de kinderrechter verteld dat zij het contact met de moeder wil verbreken. De afgelopen periode heeft zij begeleide bezoeken met de moeder gehad op het kantoor van de GI. De ene keer ging het bezoek wel goed en de andere keer weer niet. De minderjarige heeft het gevoel dat zij wordt afgewezen door de moeder.

De bijzondere curator geeft aan dat de minderjarige het lastig vindt een standpunt in te nemen ten aanzien van het verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling, gezien de slechte band met de huidige jeugdbeschermers. De bijzondere curator brengt daarnaast naar voren

dat de minderjarige zich in een groot loyaliteitsconflict bevindt. Door de voortdurende strijd tussen de ouders lukt het niet op een positieve manier contact met de moeder te hebben. De minderjarige is gebaat bij rust.

Door en namens de vader is ter zitting naar voren gebracht dat de vader liever geen verlenging van de ondertoezichtstelling heeft, maar zich ook niet hiertegen verzet en zich zal refereren aan het oordeel van de kinderrechter. De vader is ambivalent over de geboden hulpverlening, maar ook over de gang van zaken bij de GI. De vader staat verder achter de wens van de minderjarige om het contact met moeder te verbreken. Vader meent dat het voor ieder kind belangrijk om positief contact te hebben met beide ouders. Hiervoor moet er iets bij de ouders gebeuren.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter is van oordeel dat aan de wettelijke criteria voor een ondertoezichtstelling (art. 1:255 BW) is voldaan. De minderjarige wordt ernstig in haar ontwikkeling bedreigd. De ouders zijn niet in staat om met elkaar te communiceren en zijn onvoldoende emotioneel beschikbaar voor haar. Door toedoen van de ouders is de reeds ingezette hulpverlening gestagneerd.

Ten aanzien van het informele verzoek van de minderjarige over de zorgregeling beslist de kinderrechter als volgt. Het uitgangspunt van artikel 1:377a BW is dat een kind recht heeft op omgang met zijn ouders. Alleen zwaarwegende belangen van het kind of ernstige bezwaren van het kind tegen de omgang kunnen leiden tot ontzegging. Uit het gesprek met de minderjarige en het verslag van de bijzondere curator komt duidelijk naar voren dat zij geen omgang meer wil met de moeder. Deze wens heeft zij overtuigend en uit haar eigen beleving onderbouwd. De kinderrechter acht het daarom in het belang van de minderjarige dat de bezoeksregeling tussen haar en de moeder wordt stopgezet. Alle betrokkenen zijn het er wel over eens dat het heel schadelijk is voor de minderjarige om voor onbepaalde tijd geen contact meer te hebben met de moeder. Dit zal ingrijpende gevolgen hebben in de toekomst. De kinderrechter bepaalt daarom dat er twee keer per maand telefonisch contact is tussen de minderjarige en moeder.

Gelet op de aanhoudende strijd tussen de ouders en het contact tussen de moeder en de minderjarige voor langere periode beperkt is, acht de kinderrechter het voortzetten van de betrokkenheid van de bijzondere curator nog noodzakelijk. Het is van belang dat er iemand in en buiten rechte is die haar kan vertegenwoordigen.

Conclusie

De kinderrechter verlengt de ondertoezichtstelling. De moeder wordt het recht op omgang ontzegt voor de duur van de ondertoezichtstelling. Op initiatief van de minderjarige is er twee keer per maand telefonisch contact met de moeder. De bijzondere curator wordt opnieuw benoemd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 31-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:3057

Zaaknummer: C/10/634455 / JE RK 22-504 en C/10/628184 JE RK 21-2918

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

GI in hoger beroep veroordeeld in proceskosten na vervallenverklaring schriftelijke aanwijzing door de rechtbank.

Feiten en omstandigheden

Uit het huwelijk van de moeder en vader zijn in 2019 en 2021 de minderjarigen geboren. De ouders oefenen gezamenlijk het gezag uit over de kinderen. Sinds februari 2021 zijn de ouders uit elkaar.

De kinderrechter heeft op 12 februari 2021 de minderjarige voorlopig onder toezicht gesteld en een spoedmachtiging uithuisplaatsing verleend voor verblijf bij de moeder. Op 22 februari 2021 heeft de kinderrechter beide beslissingen gehandhaafd. Op 16 april 2021 heeft de gecertificeerde instelling (GI) de moeder een schriftelijke aanwijzing gegeven waarin kort gezegd staat:

Moeder moet haar volledige medewerking verlenen aan de wekelijkse contactmomenten tussen de minderjarige en de vader.

Moeder verleent haar medewerking aan de reeds ingezette en nog in te zetten hulpverlening voor de minderjarige.

Vervolgens zijn de minderjarigen in mei 2021 voor de duur van een jaar onder toezicht gesteld van de GI.

Omvang van het geschil in hoger beroep

De kinderrechter heeft op verzoek van de moeder de schriftelijke aanwijzing van 16 april 2021 vervallen verklaard. Het verzoek van de moeder om de GI in de proceskosten te veroordelen, heeft de kinderrechter afgewezen en hij heeft bepaald dat elke partij de eigen kosten van de procedure draagt. De moeder verzoekt het hof de bestreden beschikking te vernietigen, voor zover daarin is bepaald dat elke partij de eigen kosten van de procedure draagt, en de GI alsnog in de kosten van de procedure te veroordelen. Zij betoogt dat in het onderhavige geval de aard van de procedure niet dient te leiden tot toepassing van het uitgangspunt dat

doorgaans in familierechtelijke zaken de procespartijen hun eigen kosten dragen. Tussen de procespartijen is geen sprake van een familierechtelijke relatie. De moeder en de GI hebben een zakelijke relatie die in een dwingendrechtelijk kader is opgelegd aan de moeder en bovendien tijdelijk van aard is. Daarnaast is de moeder op alle punten in het gelijk gesteld door de kinderrechter.

De GI verzoekt de bestreden beschikking te bekrachtigen. In jeugdrechtzaken is net als in familiezaken het uitgangspunt dat elke partij de eigen kosten draagt. Slechts in uitzonderlijke gevallen wordt van deze hoofdregel afgeweken. Daarvan is geen sprake. De GI heeft in deze procedure geen misbruik gemaakt van haar (proces)bevoegdheden. Dat de GI in eerste aanleg in het ongelijk is gesteld, maakt dit niet anders. Ook het feit dat de moeder niet in aanmerking komt voor gefinancierde rechtsbijstand dient niet ertoe te leiden dat van het uitgangspunt van de compensatie van de proceskosten zou moeten worden afgeweken.

Beoordeling en motivering

Het hof stelt vast dat voor verzoekschriftprocedures (zoals in het onderhavige geval) de eindbeschikking tevens een veroordeling in de proceskosten kan inhouden. Daarbij geldt als uitgangspunt dat het aan het inzicht van de rechter die over de feiten oordeelt, is overgelaten of hij in het gegeven geval aanleiding vindt een veroordeling in de proceskosten uit te spreken. Anders dan de kinderrechter, is het hof (met de moeder) van oordeel dat de uitkomst van de procedure in eerste aanleg en de aard en omvang van de misslagen van de GI ertoe dient te leiden dat de GI naast haar eigen proceskosten, ook die van de moeder dient te dragen. Een deel van de schriftelijke aanwijzing is in strijd met de wet nu de GI niet zelfstandig een zorgregeling vast had mogen stellen en daarnaast is de schriftelijke aanwijzing onzorgvuldig tot stand gekomen.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank, voor zover hierin de proceskosten zijn gecompenseerd, en veroordeelt de GI in de kosten van het geding in beide instanties.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1247

Zaaknummer: 200.299.738/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een vader verzoekt het hof om hem alsnog als belanghebbende aan te merken in de procedure met betrekking tot een verlenging van de ondertoezichtstelling, mede met het oog op toekomstige procedures. Het hof is van oordeel dat de vader geen belang heeft bij dit hoger beroep. In een toekomstige procedure dient de rechtbank immers ambtshalve te beoordelen welke personen en/of instanties in die procedure als belanghebbenden worden aangemerkt.

Feiten en omstandigheden

In eerste instantie is de ondertoezichtstelling van de minderjarige verlengd. De vader, die geen gezag heeft, is door de kinderrechter niet aangemerkt als belanghebbende maar als informant. Hij was niet aanwezig bij de zitting (zijn advocaat wel). De rechter heeft direct op de mondelinge behandeling uitspraak gedaan. Hij kan zich vinden in de ondertoezichtstelling. Er loopt een andere procedure over de contactregeling.

Grievens, beoordeling en motivering

De vader verzoekt de beschikking van de rechtbank te vernietigen, betreffende de beslissing om hem als informant en niet als belanghebbende aan te merken. Hij voert aan dat zijn procespositie beperkt is geweest. Hij heeft geen stukken kunnen indienen en is niet in de gelegenheid gesteld om – anders dan als informant – zijn standpunt naar voren te brengen. Hij is van mening dat het hier om een ‘omgangs-ots’ gaat waardoor hij als belanghebbende diende te worden aangemerkt en hij verwijst naar recente jurisprudentie rondom het begrip ‘belanghebbenden’ (ECLI:NL:GHARL:2021:9351) en zijn recht op gezinsleven ex artikel 8 EVRM. Het is voor hem van belang dat hij bij de uitvoering van de ondertoezichtstelling betrokken blijft, en dat hij als belanghebbende zijn mening kan geven en voor een eventuele verlengingszitting wordt opgeroepen.

Het hof stelt voorop dat de vader niet in hoger beroep is gekomen tegen de verlenging van de ondertoezichtstelling uitgesproken in de bestreden beschikking en geen wijziging verzoekt van het dictum van die beschikking. Uit artikel 3:303 BW volgt dat diegene die hoger beroep

heeft ingesteld voldoende belang moet hebben bij het instellen daarvan. In het onderhavige geval heeft de vader naar het oordeel van het hof geen belang bij zijn hoger beroep, omdat hij het eens is met de verlenging van de ondertoezichtstelling zoals uitgesproken in de bestreden beschikking en geen wijziging van het dictum wenst. Het hof overweegt dat de stelling van de vader dat hij een belang heeft om betrokken te blijven bij de ondertoezichtstelling, dat hij als belanghebbende zijn mening kan geven en dat hij voor een eventuele verlengingszitting wordt opgeroepen, dit oordeel niet anders maakt. In een eventuele toekomstige procedure dient de rechtbank immers ambtshalve te beoordelen en te beslissen welke personen en/of instanties in die procedure als belanghebbenden dienen te worden aangemerkt. Wat het hof derhalve ook zou beslissen op het verzoek van de vader in deze procedure bindt ook niet de rechtbank en/of het hof in een toekomstige procedure.

Conclusie

Het hof komt tot de conclusie dat de vader in de onderhavige zaak geen belang heeft bij zijn hoger beroep en verklaart hem daarin niet-ontvankelijk.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:1300

Zaaknummer: 200.303.746_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek om eenhoofdig gezag wordt afgewezen. Gelet op de leeftijd van de minderjarige, kan hij niet worden gedwongen om via een vastgelegde contactregeling contact te hebben met zijn vader.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn in 1998 in Iran met elkaar gehuwd. Uit het huwelijk is in 2005 de minderjarige zoon geboren. In 2011 zijn de moeder en zoon vanuit Iran naar Nederland gereisd en hebben zij in Nederland asiel aangevraagd. De echtscheiding is uitgesproken door de rechtbank Oost-Brabant in juli 2017 en in april 2018 wordt het verzoek van de moeder om haar het eenhoofdig ouderlijk gezag toe te wijzen afgewezen. In de bestreden beschikking van 28 december 2020 bepaalt de rechtbank dat het gezag van de vader is herleefd na een tijdelijk schorsing per 18 juli 2018 en wordt een (minimale) contactregeling vastgesteld. Deze regeling houdt in dat de vader eens per twee weken op een vaste dag en vast tijdstip contact heeft met de zoon via de telefoon/skype en dat hij contact heeft met de vader gedurende de momenten dat de vader daadwerkelijk jaarlijks in Nederland verblijft, nader te bepalen in overleg tussen partijen. Het zelfstandig verzoek van de moeder tot eenhoofdig gezag heeft de rechtbank afgewezen.

In de beroepsprocedure adviseert de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) het gezamenlijk gezag in stand te laten, omdat er zich geen concrete problemen in de gezagsuitoefening voordoen. De raad adviseert geen contactregeling tussen de zoon en de vader vast te leggen. Hij kan niet worden gedwongen om contact met zijn vader te hebben mede gelet op zijn leeftijd en de afstand. Er zal bij hem pas ruimte voor contact met zijn vader kunnen ontstaan zodra hij voelt en ervaart dat de moeder hem die ruimte daadwerkelijk geeft. De raad handhaaft het eerder ingenomen standpunt dat er geen aanleiding is voor een raadsonderzoek. Er zijn geen zorgen over de ontwikkeling en/of over de opvoedsituatie bij de moeder.

Grievens, beoordeling en motivering

De moeder komt in beroep tegen de beschikking van 28 december 2020. Zij voert aan dat zij het gezag al jaren alleen uitvoert, dat de verstandhouding tussen de moeder en de vader

ernstig verstoord is en er geen communicatie is. De moeder voelt zich niet veilig bij de vader, mede gelet op zijn (vermeende) band met de Iraanse autoriteiten. De minimaal noodzakelijke basis voor een gezamenlijke gezagsuitoefening ontbreekt en dit kan problemen geven bij spoedeisende gevallen (hoewel geen concrete voorbeelden zich hebben voorgedaan). De moeder vindt het belangrijk om de juridische situatie in overeenstemming te brengen met de feitelijke situatie, waarbij het van belang is dat de vader jarenlang uit beeld was, nimmer enige invulling gaf aan het gezag en slechts in een korte periode sporadisch contact had met de zoon die hij nauwelijks meer kent. Volgens de moeder ontwikkelt de zoon zich goed en kan hij desgewenst zelf contact opnemen met de vader. Zij zal dat niet belemmeren. Met betrekking tot de contactregeling voert de moeder aan dat het afdwingen van contact bij een kind van deze leeftijd niet werkt. Het werkt juist averechts. De zoon is stellig en duidelijk in zijn mening dat hij geen contact wil met zijn vader.

De vader voert aan dat de omstandigheid dat hij de afgelopen jaren niet de verzorgende ouder is geweest geen grond is om de moeder met het eenhoofdig gezag te belasten. De vader wijst erop dat de moeder degene is geweest die de zoon heeft ontvoerd en achtergehouden en vele jaren het contact heeft belemmerd. Tot het vertrek van de moeder naar Nederland heeft de vader in gezinsverband met de zoon samengeleefd en ook de contacten daarna in Nederland verliepen hartelijk. De vader probeert sinds het vertrek van de moeder en de zoon op alle mogelijke manieren in contact te komen met hem. Ook de ouders van de vader hebben de zoon meerdere keren opgezocht. De vader neemt zijn rol als ouder uiterst serieus. De moeder stond niet open voor een formele alimentatieregeling, maar de vader heeft er op alle mogelijke manieren voor gezorgd dat de zoon financieel niets tekortkwam. De vader heeft er vertrouwen in dat hij samen met de moeder in staat is om over belangrijke keuzes na te denken en te beslissen. De omstandigheid dat hij niet in Nederland woont is geen reden om eenhoofdig gezag toe te wijzen. De moeder heeft geen problemen gehad bij de verhuizing of het inschrijven van de zoon op school. De vader is bereikbaar voor de moeder. Over de contactregeling voert de vader aan dat de zoon veel druk ervaart vanuit de moeder om het contact met de vader af te houden en een minimale contactregeling is daarom in zijn belang. Hij is niet dwingend in zijn contacten met hem en hij houdt rekening met zijn leeftijd en behoeftes. Ook zal hij zich niet negatief uitlaten over de moeder. Het is volgens de vader belangrijk dat de zoon zelf een beeld kan vormen van zijn vader. Dat beeld is nu eenzijdig door de verhalen van de moeder.

Het hof stelt vast dat de moeder na haar komst naar Nederland jarenlang zonder noemenswaardige problemen (ook na de schorsing) het gezag over de zoon heeft uitgeoefend. Dit is door de moeder bevestigd. Evenmin is gebleken dat de vader in enige situatie zijn gezag heeft misbruikt. Naar het oordeel van het hof heeft de moeder onvoldoende concreet

onderbouwd dat zij niet de voor het gezag benodigde noodzakelijke communicatie met de vader kan voeren. Er is ook niet gebleken dat de vader niet bereikbaar is voor de moeder. De vader woont weliswaar in Iran, maar er zijn voldoende mogelijkheden (telefoon, e-mail, app, beeldverbinding) om contact te leggen. Er zijn geen voorbeelden dat de vader als niet-verzorgende ouder de beslissingen die de moeder als verzorgende ouder neemt blokkeert. Gelet op het voorstaande komt het hof tot de conclusie dat er geen sprake is van een situatie waarin er een onaanvaardbaar risico is dat de zoon klem of verloren zou raken tussen de ouders en/of wijziging van het gezag anderszins noodzakelijk is in zijn belang.

Anders dan de rechtbank, is het hof van oordeel dat de zoon niet moet worden verplicht om via een vastgelegde contactregeling contact te hebben met zijn vader. Het hof volgt daarin het advies van de raad. Over het contact met zijn vader heeft hij een uitgesproken mening, zoals is gebleken tijdens het kindgesprek. Het hof acht het wel in zijn belang dat hij in staat wordt gesteld om zich een eigen beeld van de vader te vormen. Het hof geeft de moeder dan ook dringend in overweging om dit mogelijk te maken, althans de zoon hierin actief te ondersteunen, indien hij hier in de toekomst behoefte aan heeft.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beslissing het gezamenlijk gezag in stand te houden en vernietigt de beschikking wat betreft de contactregeling.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:1291

Zaaknummer: 200.291.114_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Afwijking van de hofnorm gerechtvaardigd omdat de man in een instelling verblijft, waardoor de welstand ten tijde van het huwelijk niet meer passend is.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn gehuwd geweest en verzoeken een echtscheiding. Zij zijn het niet eens over het verzoek van de man om een bijdrage in de kosten van zijn levensonderhoud. De man verzoekt de rechtbank te beslissen dat de vrouw partneralimentatie aan hem gaat betalen. De vrouw is het niet eens met het verzoek omdat zij vindt dat het verzochte bedrag niet nodig is en zij het niet kan betalen. Zij voert aan dat de hofnorm niet kan worden gebruikt voor de vaststelling van de behoefte van de man omdat de man vanaf 2021 opgenomen is in een zorginstelling waar hij slechts een eigen bijdrage betaalt. De zorg wordt verleend vanuit de Wet langdurige zorg (Wlz) en het is niet de verwachting dat de man nog uit de instelling zal vertrekken omdat hij aan de ziekte van Alzheimer lijdt.

Beoordeling en motivering

Ter beoordeling van het verzoek om partneralimentatie kijkt de rechtbank eerst naar de behoefte van de man. Voor de vaststelling van de huwelijksgelateerde behoefte is de hofnorm ontwikkeld. De hofnorm neemt als uitgangspunt het gezinsinkomen van toen partijen nog bij elkaar waren. Het gaat er vervolgens van uit dat de behoefte 60% van het gezinsinkomen is. Naar het oordeel van de rechtbank kan in beginsel worden uitgegaan van de hofnorm, behalve als er sprake is van feiten en omstandigheden die maken dat de hofnorm geen goede indicatie voor de behoefte geeft. De vrouw heeft voldoende onderbouwd dat de welstand die partijen hadden tijdens het huwelijk niet meer passend is, omdat de man in een zorginstelling verblijft. Zijn woonsituatie is nu dus heel anders en hij maakt daardoor veel minder kosten dan tijdens het huwelijk. Gelet hierop heeft de man onvoldoende onderbouwd waarom de hofnorm wel als uitgangspunt zou moeten gelden. Omdat niet is gebleken dat de man nog kosten maakt naast de eigen bijdrage is de hofnorm in dit geval geen goed uitgangspunt voor de vaststelling van de behoefte van de man.

De rechtbank zal daarom zelf de behoefte vaststellen. Daarbij gaat de rechtbank uit van de eigen bijdrage die de man moet betalen voor zijn verblijf in de zorginstelling, waaronder ook valt inwoning, eten en drinken. De man heeft daarnaast kosten voor telefonie, kleding, wassen, boodschappen, premie voor de zorgverzekering en de kapper. Hij heeft echter niet onderbouwd welke kosten hij hiervoor maakt. De rechtbank sluit daarom aan bij de bijstandsnorm voor mensen die in een inrichting verblijven en houdt rekening met de zorgverzekeringspremie.

Vervolgens onderzoekt de rechtbank de behoefte van de man. Zijn inkomen is meer dan de behoefte, dus er is geen behoefte aan een bijdrage van de vrouw. De rechtbank wijst daarom het verzoek om partneralimentatie af.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek om partneralimentatie af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:2061

Zaaknummer: C/05/393070 / ES RK 21-361

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

IPR. Geen sprake van litispendentie in de zin van artikel 12 Rv omdat ten tijde van de onderhavige procedure de Iraanse rechter reeds had beslist en deze beslissing onherroepelijk was geworden. Uitleg van de tweede volzin van artikel 12 Rv.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 2016 getrouwd in Iran. In de Iraanse huwelijksakte hebben partijen afspraken gemaakt over de bruidsgave die de man aan de vrouw is verschuldigd, waaronder een uitgestelde bruidsgave. In juni 2019 heeft een Iraanse rechtbank de vordering van de vrouw toegewezen waarbij de man werd veroordeeld tot betaling van de uitgestelde bruidsgave. Bij de rechtbank Rotterdam is een echtscheidingsprocedure aanhangig geweest waarin de vrouw onder andere heeft verzocht om de man te veroordelen de uitgestelde bruidsgave aan haar te betalen. Deze echtscheidingsprocedure is ten einde gekomen nadat de partijen hun verzoeken hebben ingetrokken.

In de onderhavige procedure vordert de vrouw dat de man wordt veroordeeld tot betaling van de uitgestelde bruidsgave. In het bestreden vonnis heeft de rechtbank Rotterdam zich onbevoegd verklaard in de zin van artikel 12 Rv.

De vrouw vordert in hoger beroep dat het hof het bestreden vonnis vernietigt en bij arrest de man alsnog veroordeelt tot betaling van de uitgestelde bruidsgave. De man stelt zich op het standpunt dat de Nederlandse rechter onbevoegd is om van de zaak kennis te nemen omdat de vrouw dezelfde vordering op een eerder moment aanhangig heeft gemaakt bij de Iraanse rechter.

Beoordeling en motivering

De kernvraag in hoger beroep is de uitleg van artikel 12 Rv: of er in het onderhavige geval sprake is van een situatie van *litispendentie* en, zo ja, wanneer een buitenlandse beslissing voor erkenning en tenuitvoerlegging in Nederland vatbaar blijkt te zijn.

Het hof gaat eerst in op de vraag of er sprake is van *litispendentie* in de zin van artikel 12 Rv.

Voor het hof staat vast dat de vordering in de onderhavige procedure en in de Iraanse procedure hetzelfde onderwerp betreffen. Dit blijkt uit de Nederlandse vertaling van de Iraanse beslissing en is ook erkend door de vrouw. Verder is van belang dat de Iraanse rechter impliciet rechtsmacht heeft aangenomen om van de vordering kennis te nemen en dat de Nederlandse rechter in de hoofdzaak eveneens bevoegd is ten aanzien van de vordering op grond van de woonplaats van de man in Nederland. Ook staat tussen partijen vast dat de vrouw de Iraanse procedure eerder aanhangig heeft gemaakt dan de onderhavige Nederlandse procedure. Anders dan de rechtbank is het hof van oordeel dat het vorenstaande niet leidt tot een situatie van *litispendentie* in de zin van artikel 12 Rv, omdat vast is komen te staan dat ten tijde van het bestreden eindvonnis van de rechtbank de Iraanse procedure niet meer aanhangig was en had geleid tot een onherroepelijke beslissing. De zaak had inhoudelijk behandeld moeten worden.

Ten overvloede geeft het hof uitleg aan de tweede volzin van artikel 12 Rv indien er wel sprake zou zijn geweest van een situatie van *litispendentie*. Anders dan de rechtbank is het hof van oordeel dat artikel 12 Rv in het onderhavige geval niet in de weg staat aan de uitoefening van de rechtsmacht van de Nederlandse rechter. Naar het oordeel van het hof volgt uit de bedoelingen van de wetgever dat artikel 12 Rv niet van toepassing is wanneer de *litispendentie* zich voordoet in de verhouding tot een vreemde staat waarmee Nederland geen – bilateraal of multilateraal – executieverdrag heeft op grond waarvan de buitenlandse beslissing in aanmerking komt voor executie in Nederland. Dat de Iraanse beslissing via erkenning op grond van HR 26 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2838 kan leiden tot een Nederlandse executoriale titel is ontoereikend voor de toepassing van artikel 12 Rv.

Conclusie

Het hof vernietigt het bestreden vonnis omdat de Nederlandse rechter in dit geval internationale bevoegdheid heeft en verwijst de zaak terug naar de rechtbank Rotterdam voor een inhoudelijke behandeling van de zaak.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:700

Zaaknummer: 200.297.363/01

Wetsartikelen: